

Nr 255.

Av herr **Björck m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående åtgärd för främjande av sparsamhet bland skolungdomen.

I proposition nr 125 har Kungl. Maj:t framställt förslag angående åtgärd för främjande av sparsamhet bland skolungdomen och därvid ifrågasatt fullföljande av det arbete från postsparbankens sida som inaugurerats på grund av beslut av 1928 års riksdag. Kungl. Maj:ts ifrågavarande hemställan finna vi i hög grad välbetänkt. Emellertid har föredragande departementschefen till förslaget anknutit vissa uttalanden, som synas oss ägnade att i betänkelig grad begränsa de föreslagna åtgärdernas effektivitet, därvid frågan synes ha bedömts mindre ur den i detta sammanhang dominerande synpunkten av ungdomens fostran till sparsamhet utan väsentligen med det målet för ögonen att postsparbankens deltagande i detta fostringsarbete bör så långt möjligt undanskjutas för de enskilda sparbankerna.

Efter vår mening är detta betraktelsesätt mindre lyckligt. Och det skulle vara beklagligt, om riksdagen icke skulle i högre grad än föredragande departementschefen behjärta vikten av att *den för skolan i varje fall ändamålsenligaste och effektivaste formen* får komma i tillämpning. Därest exempelvis på grund av förefintliga praktiska svårigheter lärarekårens medverkan — det rör sig här om ett helt *frivilligt* åtagande — icke skulle stå att vinna för sparverksamhet med anlåtande av en enskild sparbank på stort avstånd från skolan eller annan dylik anledning, men väl av postsparbanken, synes det orimligt att hela verksamheten skulle behöva inställas enbart av det skälet att enligt departementschefens mening postsparbanken konsekvent borde »träda tillbaka» och ett ingripande från dess sida »begränsas till områden, vilka ej kunna betraktas såsom egentligt verksamhetsområde för en ortssparbank, som genom positiva åtgärder ådagalagt intresse för skolsparrörelsens främjande». Såvitt vi kunna finna, skulle en efter dessa linjer begränsad verksamhet kunna komma att innebära ett dödande av skolsparrörelsens verksamhet inom de stora delar av landet, där en ortssparbank väl förklarar sig önska driva sådan verksamhet men på grund av avstånd och kommunikationssvårigheter oöverstigliga hinder möta för dess bekväma anlåtande i sådant syfte. Den enda rationella lösning, som erbjuder sig ur

de svårigheter, som konkurrensen om sparkapitalet framkallat, synes oss vara att överlämna åt vederbörande lokala skolmyndighet att bestämma sättet för skolsparverksamhetens anordnande. Helt visst behöver därvid icke befaras, att ortssynpunkterna skola förbises eller underskattas. Och samtidigt undgår man att äventyra framgången av de i uppfostringsavseende mycket betydelsefulla strävanden, som Kungl. Maj:ts förslag åsyftar att stödja.

På grund av det sålunda anförda få vi hemställa,

att riksdagen ville, med bifall till Kungl. Maj:ts i proposition nr 125 gjorda hemställan men under avböjande av de förändrade riktlinjer för skolsparverksamhetens bedrivande, som av vederbörande departementschef uppdragits, uttala, att den lokala folkskolemyndigheten å vederbörande ort skall äga att för skolsparverksamhetens bedrivande fritt välja det organ, som finnes i varje särskilt fall mest ändamålsenligt.

Stockholm den 4 mars 1929.

Wilhelm Björck.

N. J. F. Almkvist.

Ivan Pauli.

Ruben Wagnsson.

David Norman.

J. P. Johansson.

Gustav Möller.

L. Tjällgren.

Olof Olsson.

Oscar Olsson.

Kerstin Hesselgren.